

PROFICIAT, U HEBT EEN
DOCHTER – ÉN AUTISME

‘In wezen ben
ik, door het
vaderschap,
een mindere
mens
geworden’

Er is almaar meer aandacht voor wat in
het hoofd van kinderen met autisme
omgaat. Maar wat als je een ouder met
autisme bent? Hoe moet dat moederen

of vaderen dan? Dit is het verhaal van Marc Beek, die twee jaar na de geboorte van zijn dochter de diagnose 'autisme' kreeg. 'De zorg voor mijn dochter zie ik als een job.'

Er is almaar meer aandacht voor wat in het hoofd van kinderen met autisme omgaat. Maar wat als je een ouder met autisme bent? Hoe moet dat moederen of vaderen dan? Dit is het verhaal van Marc Beek, die twee jaar na de geboorte van zijn dochter de diagnose 'autisme' kreeg. 'De zorg voor mijn dochter zie ik als een job.'

Griet Plets, foto's An-Sofie Kesteleyn

'Hoor jij de snelweg hier wat verderop?' Nu hij het zegt, als ik mijn oren spits. 'Ik zou ook naar de vogels kunnen luisteren, maar ik heb een hekel aan de snelweg, dus hoor ik die.' En de schutting die hun tuin van die van de burenscheidt, valt me daar iets aan op? Niet meteen, nee, een paar houten panelen zoals je die in elke woonwijk vindt. 'De burenscheidt, en een trap die boven de schutting uitsteekt, en sindsdien word ik elke ochtend met buikpijn wakker. Omdat ik

dat ontzettend storend vind. Het slaat nergens op, maar zo zijn er in deze tuin, die erg prettig is, twee dingen die me voortdurend irriteren. En die ik niet een-twee-drie van me af kan zetten.'

'Hoor jij de snelweg hier wat verderop?' Nu hij het zegt, als ik mijn oren spits. 'Ik zou ook naar de vogels kunnen luisteren, maar ik heb een hekel aan de snelweg, dus hoor ik die.' En de schutting die hun tuin van die van de burenscheidt, valt me daar iets aan op? Niet meteen, nee, een paar houten panelen zoals je die in elke woonwijk vindt. 'De burenscheidt hebben er een steiger tegenaan gezet, en een trap die boven de schutting uitsteekt, en sindsdien word ik elke ochtend met buikpijn wakker. Omdat ik dat ontzettend storend vind. Het slaat nergens op, maar zo zijn er in deze tuin, die erg prettig is, twee dingen die me voortdurend irriteren. En die ik niet een-twee-drie van me af kan zetten.'

Hij speelt wat met zijn koffiekop, de vogels kwetteren vrolijk voort. Het is inderdaad heerlijk zitten hier. Boven in huis werkt zijn echtgenote, ze is zelfstandig uitgeefster; beneden is hun dochter Charlotte op de Ipad bezig. Acht is ze intussen en vandaag is zij z'n enige zorg. Niet omdat hij toevallig vrij heeft,

wel uit noodzaak: wil hij een fijne dag met haar, zonder dat hij te veel vergeet of snel boos wordt, dan is er voor iets anders geen plaats meer in zijn hoofd. Niet voor zijn werk, niet voor zijn vrouw, vaak zelfs niet voor het huishouden.

‘Gisteren, bijvoorbeeld, zat ik een boek te lezen toen mijn vrouw beneden kwam, maar koken, dát had ik niet gedaan. Ten eerste: ze had het me niet gevraagd – en een tiep als ik moet je een opdracht geven: leeg straks de vaat, of haal de stofzuiger boven. Mensen met autisme hebben nood aan een zachte dwingende hand. En twee: de zorg voor Charlotte vergt zoveel van mij dat ik op tijd iets anders moet doen. Een boek lezen, bijvoorbeeld. Ik ben op zo’n moment níét aan het relaxen, ik re